

HØJESTERETS DOM

afsagt mandag den 7. november 2022

Sag BS-22171/2021-HJR
(2. afdeling)

A
(advokat Eduardo Panzeri Vistisen)

mod

Skatteministeriet
(advokat Steffen Sværke)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 8. afdeling den 12. maj 2021 (BS-22887/2018-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Vibeke Rønne, Michael Reklings, Jan Schans Christensen, Kurt Rasmussen og Ole Hasselgaard.

Sagen er behandlet i forbindelse med sag BS-22176/2021-HJR.

Påstande

Appellanten, A, har nedlagt påstand om, at Skatteministeriet skal anerkende, at afgørelsen af 21. september 2012 om maskeret udbytte er ugyldig og har i øvrigt gentaget sine påstande for landsretten.

Indstævnte, Skatteministeriet, har påstået frifindelse, subsidiært stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

For Højesteret er der fremlagt en række overførselsadviseringer mellem C ApS og X for perioden 15. juni 2006 til 10. december 2010.

Forklaringer

Til brug for Højesteret er der afgivet forklaringer af A, H, ..., ... og ...

Anbringender

A har supplerende anført navnlig, at SKAT ikke gennemførte den formelle godkendelseshøring, som var forudsat videreført af lovgiver ved en ændring af skattekontrolloven i 2005, og som faktisk blev videreført indtil 2011-12. Allerede som følge af, at skattemyndighederne efter godkendelseshøringen i transfer pricing-sagen valgte at udvide sagen med udbyttebeskatningen uden en sådan godkendelse, er afgørelsen ugyldig efter fast praksis.

Skatteministeriet har supplerende anført navnlig, at A ikke personligt har været part i de kontrollerede transaktioner. Parterne i de kontrollerede transaktioner er C og X. Udbyttebeskatningen af A kan allerede derfor ikke undlades med hjemmel i ligningslovens § 2, stk. 5.

Den godkendelsesordning, som A har henvist til, blev ophævet den 15. august 2011, jf. SKM2011.517. SKATs afgørelse om A er først truffet i 2012 og dermed efter ophøret af godkendelsesordningen, der allerede derfor er uden betydning for sagen.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

A er eneejer af A Holding ApS, der ejer C ApS, som blev stiftet den 1. januar 2003 med henblik på at rådgive om skattemæssige fradrag for grundforbedring af fast ejendom, herunder ved at repræsentere skatteydere i sager mod skattemyndighederne. Herudover er A eneejer af X (Dubai-selskabet), der fik tilladelse til at drive virksomhed i Dubai i 2006.

Dubai-selskabet leverede i de følgende år serviceydelser i form af bl.a. juridisk rådgivning til brug for Cs aktiviteter med skatterådgivning i Danmark. I forbindelse med opgørelsen af den skattepligtige indkomst for indkomstårene 2006-10 udgiftsførte C i alt 78.785.549 kr. vedrørende køb af serviceydelser fra Dubai-selskabet. Udgifterne angik betaling af et management fee, som var opdelt i et basis fee (i alt 12.728.608 kr. i de omhandlede år) og et profitbaseret fee (i alt 66.056.941 kr. i de omhandlede år), og som havde sit grundlag i en Service Agreement fra 2007 og en allonge hertil fra 2008. Aftalerne var indgået mellem C og Dubai-selskabet.

SKAT tilsidesatte den anvendte prisfastsættelse vedrørende de kontrollerede transaktioner mellem C og Dubai-selskabet, jf. ligningslovens § 2. I stedet kunne SKAT alene godkende Cs udgifter vedrørende betaling af management fee til Dubai-selskabet med ca. 20 mio. kr. for de nævnte indkomstår, hvilket førte til,

at SKAT nedsatte de fradragsberettigede udgifter med i alt ca. 58,5 mio. kr. Højesteret har i sagen vedrørende C (BS-22176/2021) fundet, at skattemyndighederne har været berettiget til at foretage denne ændring.

I denne sag er spørgsmålet, om Cs overbetalinger på i alt ca. 58,5 mio. kr. er maskeret udlodning til A, som han skal beskattes af, jf. ligningslovens § 16 A, stk. 1.

Maskeret udlodning

A var i indkomstårene 2006-10 begrænset skattepligtig til Danmark af udbytter omfattet af ligningslovens § 16 A, stk. 1, jf. kildeskattelovens § 2, stk. 1, nr. 6. Som anført af landsretten fremgår det af forarbejderne til bestemmelsen og af retspraksis, at også maskeret udlodning er udbytte i bestemmelsens forstand.

Dubai-selskabet, som A ejer, betalte ikke i noget omfang skat i De Forenede Arabiske Emirater eller andre steder. Cs betalinger til Dubai-selskabet er således ikke blevet beskattet hos dette selskab. Den merindtjening hos Dubai-selskabet, som Cs overbetalinger indebærer, vil kunne udloddes skattefrit fra Dubai-selskabet til A, idet sådanne udlodninger ikke er undergivet skattepligt efter danske skatteregler og efter det oplyste heller ikke efter skatteregler i De Forenede Arabiske Emirater.

Højesteret finder, at Cs overbetalinger til Dubai-selskabet ikke er sket i Cs interesse, men udelukkende i As interesse, og at overbetalingerne under de anførte omstændigheder må anses for maskeret udlodning til ham.

A har anført bl.a., at sagen i så fald skal hjemvises til skattemyndighederne til fortsat behandling med henblik på, at Landsskatteretten tager stilling i de sager om betalingskorrektion, der er stillet i bero. Det bemærkes herved, at A ikke personligt har været part i de kontrollerede transaktioner mellem C og Dubai-selskabet. A kan derfor ikke undgå udbyttebeskatning med henvisning til ligningslovens § 2, stk. 5, der angår betalingskorrektion for parter i kontrollerede transaktioner. Der er således ikke grundlag for at hjemvise sagen.

Konklusion

Højesteret finder, at Cs overbetalinger udgør maskeret udlodning til A, som han skal beskattes af, jf. ligningslovens § 16 A, stk. 1. Herefter, og da Højesteret i øvrigt kan tiltræde det, som landsretten har anført om hæftelse, forældelse og opgørelsen af overbetalingerne, tager Højesteret Skatteministeriets påstand om frifindelse til følge, således at SKATs afgørelse af 21. september 2012 om maskeret udbytte ikke er ugyldig.

Efter sagens karakter og forløb og under hensyn til, at sagen er behandlet sammen med sagen vedrørende C og A Holding, finder Højesteret, at A i sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal betale i alt 750.000 kr. til Skatteministeriet til dækning af advokatudgifter, hvortil kommer 10.000 kr. til dækning af retsafgifter.

THI KENDES FOR RET:

Skatteministeriet frifindes.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal A betale i alt 760.000 kr. til Skatteministeriet.

Det idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.